

Vakond túra - beszámoló

A történet évekkel ezelőtt kezdődött, amikor Győrben a vasútállomás aluljárójánál beszakadt a járda, és majdnem elnyelt egy villanyoszlopot! A katasztrófavédők ekkor szembesültek azzal, hogy alattuk egy alagút van, amiről eddig senki sem tudott! Az alagút a Városházát köti össze a vasútállomással. Később felfedezték az egész járatrendszert, majd jött az ötlet, hogy ezt be kellene mutatni a nagyközönségnek, a többi hasonló építménnyel együtt. Csepi László tűzoltó ezredes volt, aki kitalálta, és vezet évente százakat a város alatt. Mi Postások ezen vettünk részt.

Már évekkel ezelőtt ajánlotta egy kolléganőnk, hogy hallott róla, de végül is akkor egyikünk sem ment el, és valahogy el is felejtettük! Aztán nemrégiben páran voltak, és nagyon dicsérték! Aztán egy igényfelmérést indítottam, hogy ha legalább 35-40 főt érdekelne, akkor indítanak csak nekünk Postásoknak egy csoportot. Kiment az email, felkerült a Facebook csoportunkba. Egy órán belül összejött a 35 fő, aztán egy órával később a 70 fő. Ekkor telefonáltam ismét, hogy két csoport lehetne-e. -Hát persze! Aztán másnapra már 100-nál jártunk, dél körül már 136-nál! Ekkor már remegő térdekkel telefonáltam! Mindketten vakartuk a fejünket, újra kellett gondolni az egészet! Az előjelentkezés 192 főnél állt meg!

Csepi úrral úgy állapodtunk meg, hogy a tervezett öt alkalom helyett hét alkalmat fixál le, hogy mi is, és mások is beleférjenek! A csoportokat azért kellett elosztani, mert 45 főnél több nem igazán fér el az alagutakban, az óvóhelyen... Végül öt fix időpontra és két későbbi időpontra lehetett jelentkezni. 2024.08.28.-30. 09.06. és 09.13. közül lehetett választani, valamint két szeptember végi vagy október elei időpontból. Sajnos, utóbbiak átcsúsznak a jövő évre, de nem lettek elfelejtve! Az előre lefixált öt napon, összesen 131 fő vett részt, postai dolgozók, és családtagjaik.

A túra nemcsak a föld alatt, de időben is kalauzol minket! Az első állomás a városi kőtár, amely az egykori győri vár félbástyájában kapott helyet. A vár középkori eredetű, de az 1600-as években olasz hadmérnökök átépítették. A ma látható részek mindegyike ebből az időszakból való. Itt egy nagyon felkészült művészettörténet tanár tartott nekünk előadást. Nagyon profi volt. Elmondott mindent az egykori várról, az akkori hadásatról, fegyverekről, hősökről, és a legendákról. A kőfaragványok bemutatása fordított sorrendben történt, az 1800-as évektől visszafelé, mert a kőtár kazamatában őrzött anyaga, a római kori Győrig vezet vissza minket, az I.-II. századig!

A következő állomás az 1700-as években épült volt városháza, amelynek pincéje jóval régebbi. Az épületben jelenleg a levéltár működik, és annak vezetője kalauzolt minket. Sok érdekességet hallottunk a városról, a városházáról, és annak leghíresebb foglyáról, a lőcsei fehér asszonyról. Neki elég furcsa sors jutott, férje és apósa a Rákóczi-szabadságharcban egymással szembenálló felekké váltak, Ő pedig kettejük között próbált közvetíteni. Sok viszontagság után, felségárulás miatt Győrben folyt a pere, bebörtönözték ebbe a pincébe, több mint egy évre. Kórházba került onnan megszökött. Végül visszakerült ide, és lefejezték a főtéren.

A harmadik állomásunk egy társasház pincéjébe vezetett, melyet a két világháború között építettek. Eleve kialakítottak itt egy óvóhelyet, amely a ház összeomlásának is ellenállna. Az udvarra vezető szellőző nem csak a levegőellátást biztosította volna, hanem a menekülési útvonalat is! A helyiségekben a Győri Polgári Védelem kiállítóhelye van berendezve. Mindent meg lehet találni abból az időszakból, és ha több helyről is, de mindegyiket óvóhelyekről mentették át ide. A telefonközpontot az egykori Rába gyár atombunkeréből.

A leginkább várt attrakció a vasútállomás és a Győr 2-es Posta alatt várt minket! Sajnos a teljes alagúton nem lehet végig menni, mert szakaszonként le van zárva, de így is elképesztő volt. A vasútállomást egy csaknem 230 m hosszú alagút kötötte össze az egykori Frigyes-laktanyával, a mai Leier Citycenterrel. A vasúti vágányok közti peronokról teherlifttel lehetett levinni az alagútba a hadi anyagokat, élelmiszert, ahonnan targoncákkal vitték tovább, a két sáv széles alagútban. A 2-es Posta pincéjének folytatásában gépház, és óvóhelyek helyiségei jöttek. Még meg van az eredeti szellőztető és a fali szelepek! Egy széfterem is van lent. A kissé labirintusszerűen egymásba nyíló helyiségekből nyílik a második alagút, ami a mai városházáig vezet. Mindannyiunk fantáziáját megmozgatta!

Utolsó állomásunk a vasútállomás épületét elhagyva, kb. 100 m-re volt. Itt egy olyan atombunker van, amelyből akár a vasutat is lehetett irányítani. A félelem nem volt alaptalan! Győr, mint iparváros, rengeteg bombázást élt meg! Az épület az atombunkerek között is ritkaság, mert nem egy nagy kocka, mint amit megszoktunk, hanem henger alakú. Belül szinte minden gépészet megvan. A helyiségeket járva, minden szépen feliratozva, látszik, hogy nagyon racionálisan alakították ki. Furcsa volt elképzelni, mi lenne, ha hetekig ide bezárva kellene élni! A harmadik emeleten várt minket a meglepetés, egy borkóstoló.

Nagyon érdekes túra volt, sok olyan helyre bemehettünk, amit egy évben csak pár alkalommal nyitnak meg a földi halandók előtt! Érdekes volt látni, hogy akkoriban milyen félelem lehetett, hogy ekkora építkezésekbe belevágtak. Aztán ez a sok óvóhely, alagút, atombunker, 30 év múlva korszerűtlenné vált! A kevés használatnak, és a jó minőségű beépített anyagoknak köszönhetően egyébként kimondottan jó állapotú sok minden, ahhoz képest, hogy 50-70 éves épületekről van szó. Csak hát, amit nem használnak, az előbb utóbb az enyészeté lesz!

Sokunknak örök élmény marad, és azóta egész más elmenni a vasútállomásnál!

Pálfi László